

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324074455888/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

forklædt som Tysker vælter Bordet, ødelægges helt, end ikke Dikteringsscenen slog an, skønt den altid tilforn skænkede Fremstilleren en sikker Triumf.

Imidlertid, Schram gjorde Hr. Poulsen nervøs, saaledes, at denne kom forknytt fra Prøverne og ved Førsteforestillingen mærkede, hvordan Taget slap. Hans Optræden blev tvungent-lystig.

Og her staar vi ved den anden dybere Grund.

Hr. Olaf Poulsen havde ingen heldig Sæson; de nye Roller lykkedes ikke, de gamle syntes ikke i Besiddelse af det gamle Humør. Dog skal man straks vise Skuespilleren den Retfærdighed at paapege de ialt syv nye Rollers delvise Ubetydelighed. Hvad var det vel, som Olaf Poulsen havde at udføre i *Et Samfundsoffer*, *Ungt Folk*, *Ulla skal paa Bal!* Lutter forslidt Stof at bearbejde. Tilbage bliver i *Hjemkomst* Dyrlegen, der holder sig konstant i samme Stemning med ensfarvede Repliker, Onkel Tobias i *Helligtrekongers Aften* og Oldfux i *Den Stundesløse*. Heller ikke Tobias faldt helt til Rette for den udmærkede Kunstner: Vittigheden tabte sig i Uro og Støj.

Sagen er den, at Hr. Poulsen befinder sig paa et Punkt, hvor han tvinges til at forny sin Stil. Ungdommens Tid og dermed den ubekymrede Lystighed er forbi. Hr. Poulsen bevarer fuldkommen sin Magt over Publikum; naar han, som er Københavns populæreste Kunstner, viser

178 ULYSSES V. ITHACIA OG DEN STUNDESLØSE.

sig paa Scenen, hilses han af Latter og Klap fra de Skarer, der vænnedes til at se den altid rede-bonne Komiker gaa i Døden for dem. Teatret forlanger altid den samme unge Tjeneste af ham; hvor der forefalder udsat Post, skydes han frem. Han *skal* more, han skal synge, danse, bræge, brøle i Vaudeville, Lystspil, Farce, Operette. Og saa midt i denne eilevilde Lystighed er der ligesom noget, der klikker — et Øjeblik hvor der, aandeligt talt, bliver stille midt i Støjen. Da siger de gamle Kendere og Kendinger til sig selv: Poulsen vil skabe den gamle Saga om igen, frembringe paany den unge Lystighed, som døde omkring de tilbagelagte fyrretyve Aar; det lykkedes ikke, han fortærer sig selv. Nu er Resignationens og den skraanende Alders Tid inde, hvorfor bryder han ikke sit Talent nye Veje, hvorfor arbejder en udmærket Kunstner med bortflygtende Stemninger?

Dette var da Grunden, hvorfor Oldfux mislykkedes for Hr. Olaf Poulsen, der ikke længer kan blive den smidige Skælmsnester: andre Tider, andre Roller.

Den tredje Hovedrolle i *Den Stundesløse* udførtes af Fru Sinding. Hun fik Held, skønt hendes egen Nervøsitet forstørredes af Hr. Schrams Usikkerhed. Men Fru Sinding erhvævede sig med Aarene en usnærpet Foragt for megen byklersk Hokusfokus, og herigennem naaede hun at spille Dorine i *Tartuŕe* langt bedre, end Rollen udførtes